

De Rechtbank van Eerste Aanleg te DENDERMONDE
dertiende kamer, rechtdoende in strafzaken, heeft in
haar openbare terechtzitting van 3 april 2006
het hiernavolgend **VONNIS** gewezen:

Not. nr. DE.66.73.658/00/26

Griffie nr.

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN:

1. _____, inschrijvingsnummer _____, oprichting _____,
met maatschappelijke zetel te _____

2. _____, bedrijfsleider, geboren te _____
op _____, wonende te _____

Verdacht van :

Te _____ : op niet nader te bepalen data, in de periode van 1 januari 2000 tot
en met 9 mei 2000 (stuk 20):

de eerste en de tweede

door het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te heb-
ben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben ver-
leend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften,
beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of
arglistigheden of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of
mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek

-bij inbreuk op de artikelen 42 § 1-1°, 66 eerste, tweede, derde en laatste lid en 68
van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober
1996 (feiten vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000)

door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van
grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften
der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die
van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste
hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en voormeld decreet,
namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van
het college van burgemeester en schepenen gebouwd te hebben, een grond gebruikt
te hebben voor het plaatsen van een of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebro-
ken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of
onderhoudswerken uitgezonderd),

-feiten vanaf 1 mei 2000 strafbaar gesteld bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-1°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de bij artikel 99 § 1,1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door zonder stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit.

De strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° van artikel 146 van voormeld decreet, geldt niet voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden.

In casu:

het niet naleven van de stedenbouwkundige vergunning afgeleverd door het College van burgemeester en schepenen op 6 juli 1999, meer bepaald:

1. het bouwen van een verdieping hoger en dieper dan toegelaten (stuk 24, 26, 27, 56, 75 en 80-81);
2. het plaatsen van een afhellend dak op het bijgebouw in plaats van een plat dak (stuk 2);

in strijd met de voorschriften van het BPA

d.d. 16 maart 1999 (stuk 22).

gelegen in woongebied volgens het gewestplan d.d. 7 november 1972 (stuk 55).

Met de omstandigheid dat de eerste en de tweede personen zijn die wegens hun beroep of activiteit, onroerende goederen kopen, verkavelen, te koop of te huur zetten, verkopen, of in huur hebben, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen opstellen of die bij die verrichtingen als tussenpersoon optreden in de zin van artikel 64 3de lid van de bovenvermelde wet van 29 maart 1962 en artikel 66 3de lid van het bovenvermelde decreet, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (feiten tot en met 30 april 2000).

Met de omstandigheid voor de eerste en de tweede dat de tenlastelegging gepleegd werd door instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit onroerende goederen verkopen, verkavelen, te koop, te huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen ontwerpen en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussen personen optreden bij de uitoefening van hun beroep in de zin van art. 146 laatste lid van het decreet van 18 mei 1999 (feiten vanaf 1 mei 2000).

De verjaring van de strafvordering tijdig en regelmatig gestuit zijnde binnen de vijf jaar te rekenen van de dag waarop het misdrijf werd gepleegd, met name en ondermeer door daden van onderzoek of vervolging, namelijk door het proces-verbaal van 12 december 2004 (stuk 61).

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde:

ligging:

aard en oppervlakte: huis, 3 a 63 ca

wijk en nummer van het kadaster:

en de eigenaar ervan geïdentificeerd zijnde als:

09/10/1992, met zetel te

oprichting op
met ondernemingsnum-
mer

mer

die de eigendomstitel heeft verkregen krachtens de akte van oprichting verleden op 09/10/1992 geregistreerd op 18/10/1992.

De rechtbank nam kennis van:

- het tussenvonnissen dd. 28 november 2005 van deze rechtbank en kamer;
- de processen-verbaal en de overige stukken van de rechtspleging.

De rechtbank hernam de zaak in haar geheel en aanhoorde op de openbare terechtzitting van 6 februari 2006:

- het **openbaar ministerie** in de persoon van toenmalig
substituut-procureur des Konings in zijn voordracht van de zaak en in zijn
eis;

- de **eerste beklagde** in zijn middelen van verdedi-
ging vertegenwoordigd en voorgedragen door haar lasthebber ad hoc mr.
advocaat te

- de **tweede beklagde** in zijn middelen van ver-
dediging voorgedragen door hemzelf en zijn raadsman mr. advo-
caat te

1. Gegrondheid van de strafvordering

1.1 Standpunt beklagden

De lasthebber ad hoc vroeg in termen van pleidooien de vrijspraak van de eerste beklagde stellend dat de tweede beklagde de zwaarste fout zou hebben begaan, aldus toepassing vragend van artikel 5, tweede lid van het Strafwetboek.

De tweede beklagde erkende op de terechtzitting dd. 6 februari 2006 dat de inbreuken werden gepleegd. De verdediging bevestigde in termen van pleidooien dit standpunt.

1.2 Bewijs tenlasteleggingen

Het bewijs van de ten laste gelegde feiten voorwerp van de tenlasteleggingen 1. en 2. blijkt afdoende uit de gegevens van het strafdossier. Het betreft een verbouwing van de achterbouw van een rijwoning in woongebied (gewestplan
· koninklijk besluit van 7 november 1978, stuk 35, strafdossier) waarbij de

verleende stedenbouwkundige vergunning dd. 6 juli 1999 niet werd nageleefd. De tweede beklagde heeft, ook in zijn hoedanigheid van bestuurder van de eerste beklagde, het ten laste gelegde in de loop van het opsporingsonderzoek evenmin betwist (stuk 4, strafdossier).

1.3 Toerekening

De rechtbank is van oordeel dat in de zaak die thans ter beoordeling voorligt zowel de natuurlijke persoon-tweede beklagde als de rechtspersoon-eerste beklagde elk het misdrijf omschreven onder de tenlasteleggingen 1. en 2. hebben gepleegd. De decumulatieregeling bedoeld door artikel 5 al. 2 van het strafwetboek is volgens de tekst van deze bepaling slechts mogelijk *“zo de rechtspersoon verantwoordelijk wordt gesteld uitsluitend wegens het optreden van een geïdentificeerde natuurlijke persoon”* in welk geval *“enkel diegene die de zwaarste fout heeft begaan kan worden veroordeeld”* er evenwel mee rekening houdende dat *“de geïdentificeerde natuurlijke persoon die de fout wetens en willens heeft gepleegd, samen met de rechtspersoon kan worden veroordeeld”*. De decumulatieregeling werd door de wetgever opgevat als een wettelijke uitzondering op de bepalingen inzake strafbare deelneming (vgl. *Parl. St. Senaat, 1998-99, 1-1217/1, p. 6-7*), die veronderstellen dat zowel de geïdentificeerde natuurlijke persoon als de rechtspersoon als mededader worden vervolgd voor eenzelfde misdrijf. Uit die libellering moet worden afgeleid dat de gevallen waarbij de rechtspersoon verantwoordelijk wordt gesteld niet-uitsluitend wegens het optreden van een geïdentificeerde natuurlijke persoon, onderworpen blijven aan de regel van de samenloop (Gent, 17 oktober 2002, nr.

inzake p. 24 letter b; *T. Strafr*, 2005, 445,

noot de rechtbank treedt de scherpe kritiek op het arrest van de
schrijver van de noot niet bij). Zoals hierboven reeds aangegeven is de rechtbank in dit dossier evenwel van oordeel dat zowel de eerste beklagde als de tweede beklagde ieder het misdrijf voorwerp van de enige tenlastelegging hebben gepleegd als dader, zonder dat erop de figuur van de mededader een beroep dient te worden gedaan. Zij beginnen beiden van elkaar te onderscheiden fouten en handelden vrijwillig – dit wil zeggen met kennis van zaken – en zonder dat enige rechtvaardiging is aannemelijk geworden. De natuurlijke persoon startte de restaurateuractiviteiten zonder over het vereiste getuigschrift te beschikken, wat hem een onrechtmatig economisch voordeel bezorgde tegenover concurrenten die wel het vereiste getuigschrift behaalden. De rechtspersoon verrichtte de uitbating van restaurant zonder dat een persoon in het bezit van het vereiste getuigschrift van restaurateur bij de uitbating betrokken werd, wat eveneens een economisch voordeel opleverde. Er is dan ook geen plaats voor de decumulatieregeling overeenkomstig artikel 5 al. 2 Sw.

Volledigheidshalve wil de rechtbank benadrukken dat voor zover toch zou worden aangenomen dat de regeling van artikel 5 al. 2 Sw. kan worden toegepast, er in casu geen sprake kan zijn van een decumulatie. De rechtbank zou dan immers moeten onderzoeken of de tweede beklagde als natuurlijke persoon wetens en willens heeft gehandeld. Dit wetens en willens handelen moet niet worden beoordeeld vanuit de wettelijke kwalificatie van het misdrijf doch wel in concreto, vanuit de natuurlijk persoon en diens concrete ingesteldheid en op het ogenblik van het optreden. Het is voor de rechtbank duidelijk dat de tweede beklagde wetens en willens heeft gehandeld, hetgeen ook uitdrukkelijk werd erkend: de afwijkingen van de bouwvergunning werden verricht omdat de bestaande dakstructuur slecht zou zijn geweest.

De feiten werden bovendien zonder enige twijfel gepleegd voor rekening van de eerste beklaagde.

De rechtbank is dan ook van oordeel dat de tenlasteleggingen zowel aan de natuurlijke (tweede beklaagde) als aan de rechtspersoon (eerste beklaagde) dienen te worden toegerekend.

1.4 Verzwarende omstandigheid art. 146 DORO

De verzwarende omstandigheid van artikel 146 DORO zoals voorzien in de aanhangig makende dagvaarding, dient wel degelijk voor de beide beklaagden behouden te blijven. Het staat vast dat de eerste beklaagde een rechtspersoon is die onroerend goed koopt, verkoopt, verhuurt enz, zoals duidelijk blijkt uit het doel van de vennootschap dat vermeld is in de statuten (kaft identiteit en gerechtelijk verleden eerste beklaagde, strafdossier). Als afgevaardigd bestuurder van de tweede beklaagde geldt deze verzwarende omstandigheid ook voor de tweede beklaagde. De doelgroep van de verzwarende omstandigheid van de professioneel is immers zeer ruim en geldt ook onder meer voor de bestuurders of zaakvoerders van vennootschappen met het doel als voorzien voor de tweede beklaagde. Daarbij moeten zij dit niet uitsluitend als beroep doen en volstaat *enige activiteit* op dit vlak (cf. Gent, (10^e k.), 14 april 2000, *T.M.R.* 2000/3, 253; Corr. Gent, 2 december 2002, *T.M.R.* 2003/4, 415).

De wetgever heeft een duidelijke keuze gemaakt voor het aanzienlijk zwaarder bestraffen van elke professioneel die onroerende goederen (ver)koopt, (ver)huurt, bouwt enz.. De voorziene minimumstraffen bij toepassing van de strafverzwaring zijn een gevangenisstraf van 15 dagen en/of een geldboete van 2.000,00 euro. Ook voor de rechtspersoon, de eerste beklaagde, wordt de minimumgeldboete aldus 2.000,00 euro.

2. Straftoemeting

2.1

De in hoofde van de beklaagde bewezen geachte feiten omschreven onder de tenlasteleggingen 1. en 2. zijn de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van eenzelfde misdadig opzet zodat voor deze feiten bij toepassing van artikel 65 van het Strafwetboek slechts één straf moet worden uitgesproken, namelijk de zwaarste.

2.2

De straftoemeting moet worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van de onderscheiden beklaagden zoals die onder meer blijkt uit het strafrechtelijke verleden. Voor de tweede beklaagde kan tevens rekening worden gehouden met de gezinstoestand en de arbeidssituatie voor zover die de rechtbank bekend zijn.

2.3

De door de beklaagden gepleegde feiten kunnen niet worden getolereerd. De beklaagde moet de normen die de overheid heeft uitgewerkt ter realisatie van het beleid inzake stedenbouw en ruimtelijke ordening respecteren. De beklaagden mogen hun individueel belang niet boven het algemeen belang – dat is gebaat met een goede ruimtelijke ordening – laten prevaleren.

2.4

De *eerste beklagde* is een vennootschap die werd opgericht op 9 oktober 1992 met als doel onder meer het kopen, verkopen, ruilen, huren, verhuren, onderverhuren, bouwen, verbouwen en laten bouwen, verkavelen en laten verkavelen van alle onroerende goederen. De vennootschap beschikt over een blanco strafrechtelijk verleden.

De *tweede beklagde* is thans   jaar. Hij is bedrijfsleider. Zijn strafregister maakt melding van twee veroordelingen wegens verkeersinbreuken.

2.5

De straftoemeting moet niet alleen de vergeldingbehoefte dienen maar ook de speciale en generale preventie. De op te leggen straf moet van aard zijn de beklaagden ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken en hem aan te sporen respect te betonen voor de regels die beogen in Vlaanderen tot een ordentelijke ruimtelijke ordening te komen.

2.6

Krachtens art. 146 DORO kunnen de feiten in hoofde van de natuurlijke personen bestraft worden met een gevangenisstraf van 8 dagen tot 5 jaren en/of een geldboete van 26,00 tot 400.000,00 euro. Ook overeenkomstig 66 van het stedenbouwdecreet, gecoördineerd in 1996, werd een identieke strafverzwaring voorzien.

In hoofde van de vennootschappen geldt art. 7bis Sw., ingevoegd bij wet van 4 mei 1999 tot invoering van de strafrechtelijke verantwoordelijkheid van rechtspersonen, dat een reeks straffen heeft ingesteld die op een rechtspersoon kunnen worden toegepast.

Bij het opleggen van een geldboete dient rekening te worden gehouden met de specifieke berekeningswijze voor het bepalen van het minimum en maximum van de geldboete van toepassing op de rechtspersoon.

Art. 41bis Sw. bepaalt dat wanneer de wet op het feit een vrijheidsstraf en/of geldboete stelt, de geldboete toegepast op de rechtspersoon een geldboete zal zijn van minimum 500,00 euro vermenigvuldigd met het getal van de maanden van de minimumvrijheidsstraf, doch niet lager dan de minimumgeldboete gesteld op het feit. De maximumgeldboete zal zijn 2.000,00 euro vermenigvuldigd met het getal van de maanden van de maximumvrijheidsstraf, doch niet lager dan het dubbele van de maximumgeldboete gesteld op het feit.

De geldboete in casu van toepassing in hoofde van de rechtspersonen bedraagt dan minimum 133,33 euro (nl. 500,00 x 8/30; een maand gevangenisstraf duurt ingevolge artikel 25 van het Strafwetboek 30 dagen) en maximum 800.000,00 euro.

Ingevolge de voorziene verzwarende omstandigheid (cf. punt 4 hiervoor) wordt de minimumgeldboete echter 2.000,00 euro. De maximumgeldboete blijft 800.000,00 euro.

3. Herstelvordering strekkende tot betaling van een meerwaarde

3.1

Bij brief dd. 18 november 2004 (stuk 41, strafdossier) werd door het college van burgemeester en schepenen van _____ een herstelvordering ingeleid strekkende tot betaling van een meerwaarde van 2.272,00 euro. Bij brief dd. 21 april 2005 (stuk 70, strafdossier) heeft de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur zich bij deze herstelvordering aangesloten en deze tot de hare gemaakt. Bij brief dd. 28 juni 2005 heeft de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur verduidelijkt dat de herstelvordering betrekking had op het perceel

3.2

De herstelvorderende overheden hebben op omstandige wijze uiteengezet dat de goede ruimtelijke ordening door het opleggen van een meerwaardesom niet in het gedrang kan komen en hebben de keuze voor de meerwaardevordering tevens uitdrukkelijk gemotiveerd vanuit de verenigbaarheid met de onmiddellijke omgeving en de ernst van de overtreding, aldus voldoende aan de motiveringsvereiste van artikel 149 § 3 DORO.

3.3

Het decreet van 18 mei 1999 (art. 149 § 1, eerste lid) stelt duidelijk dat het bevelen door de rechter van de herstelmaatregelen (herstellen in de oorspronkelijke toestand, staken strijdig gebruik, uitvoeren bouw- en/of aanpassingswerken, betalen van een geldsom gelijk aan de meerwaarde) gebeurt *op vordering* van de GSI of het CBS van het grondgebied waar de handelingen werden uitgevoerd. De keuze van de gepaste maatregel komt derhalve toe aan de bevoegde overheid en niet aan de rechtbank. De rechter moet de interne en externe wettigheid van deze vordering toetsen en of zij strookt met de wet, dan wel of zij berust op machtsoverschrijding of machtsafwendings. Meer bepaald dient de rechtbank hierbij na te gaan of de beslissing van het bestuur om een bepaalde herstelmaatregel op te leggen uitsluitend met het oog op een goede ruimtelijke ordening is genomen. Indien een vordering zou steunen op motieven vreemd aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, dient de rechter deze vordering zonder gevolg te laten (Cass. 3 juni 2005, www.cass.be). Nochtans mag de rechter geenszins de gevorderde maatregel op haar opportuniteit beoordelen; als de gevorderde herstelmaatregel met de wet strookt, moet de rechter deze inwilligen.

3.4

Gezien de door eisers in herstel gevorderde herstelmaatregel intern en extern met de wet strookt en de motieven duidelijk een goede ruimtelijke ordening beogen, dient de rechtbank de herstelmaatregel in te willigen.

3.5

Het is echter wel deze rechtbank die ingevolge artikel 149 § 5 al. 1 van het decreet van 18 mei 1999 op onaantastbare wijze het bedrag van de meerwaarde dient te bepalen. De rechtbank is daarbij niet gebonden door de vordering van de overheid die het herstel vordert en zij mag dit bedrag naar boven of naar beneden aanpassen (vgl. G. DE BERSAQUES, B. HUBEAU en P. LEFRANC, *De sanctionering van stedenbouwmisdrijven. Handhavingsmaatregelen*, Brugge, Die Keure, 2001, nr. 191, p. 114-115). Indien de meerwaarde niet met mathematische precisie kan worden vastgesteld vermag de rechter de meerwaarde in billijkheid te ramen (vgl. Cass. 6 oktober 1998, *T.R.O.S.*, 1999,55, noot).

3.6

Door de Vlaamse Regering werd met het besluit van 5 mei 2000 betreffende de berekening en de betaling van de meerwaarde (hierna geciteerd als meerwaardebesluit) een uniforme regeling uitgewerkt voor het gehele Vlaamse grondgebied die voor deze rechtbank niet bindend is, maar die toch een indicatie kan bieden.

De eisers in herstel hebben bij het berekenen van de meerwaarde uitdrukkelijk de formule volgens het besluit van de Vlaamse regering van 5 mei 2000 gehanteerd, namelijk: Basisbedrag = (kosten x coëfficiënt A x coëfficiënt B) – kosten; nieuw bedrag = (basisbedrag x gezondheidsindex van de maand december voorafgaand aan de maand januari waarin de aanpassing plaats vindt) / gezondheidsindex december 1999.

In concreto werd door de hersteleisende overheid de volgende berekening gemaakt:

Kosten	Coëfficiënt A	Coëfficiënt B	Resultaat
10.819,38	1,1	1,1	2.272,07

3.7

Volgens het meerwaardebesluit (artikel 2) wordt bij de berekening van de meerwaarde rekening gehouden met:

- kosten voor uitvoeren van de wijziging;
- bestemmingsvoorschriften;
- bestemming waaraan de werken beantwoorden;
- verbetering van de welstand in de vorm van comfortverbetering, materiaalgebruik, concurrentievoordelen of welke vorm ook.

Deze elementen zitten verwerkt in de formule die door het meerwaardebesluit wordt aangereikt.

De rechtbank kan de berekening van de eisers in herstel bijtreden.

De beklaagde kan zich gelet op de veroordeling tot de betaling van een geldsom gelijk aan de meerwaarde, ook op een geldige wijze kwijten door binnen een jaar na dit vonnis de plaats in de oorspronkelijke staat te herstellen c.q. het strijdig gebruik te staken.

Gezien de hiervoor en hierna vermelde artikelen :

Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, art. 11, 12, 14, 22, 31 tot en met 37, 40 en 41;

Wetboek van strafvordering, art. 162, 179, 182, 184, 185, 189, 190, 190ter, 194 en 195 ;

Wet van 5 maart 1952 betreffende de opdecimen op de strafrechtelijke geldboeten, art. 1 ;

Strafwetboek, art. 2, 5, *7bis*, 38, 40, *41bis*, 50, 65, eerste lid en 100;

Decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996, art. 42 § 1, 1°, 66, eerste, tweede, derde en laatste lid en 68 ;

Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, art. 2, 99 § 1, 1°, 146 al. 1, 1°, 147, 149 en 204 ;

Besluit van de Vlaamse regering van 5 mei 2000 betreffende de berekening en de betaling van de meerwaarde, art. 1, 2, 3, 4, 5;

Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 24 december 1993, art 29 en het koninklijk besluit van 18 december 1986 betreffende de commissie voor hulp van slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, art. 58 ;

Koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken, art. 91, zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie ;

Verordening (EG) nr. 974/98 Raad van 3 mei 1998 over de invoering van de euro, art. 1, 2, 3 en 14 ;

Verordening (EG) nr. 1103/97 Raad van 17 juni 1997 over enkele bepalingen betreffende de invoering van de euro, art. 1, 4 en 5 ;

Verordening (EG) nr. 2866/98 Raad van 31 december 1998 over de omrekeningskoersen tussen de euro en de munteenheden van de lidstaten ;

Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de grondwet, art. 2, 3, 4 en 6 ;

Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro, art. 3 tot 6;

Koninklijk besluit van 30 oktober 1998 tot vaststelling van de datum van inwerking van de bepalingen van de wet van 30 oktober 1998.

Wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie, art. 1, 8, 14 § 1;

OM DEZE REDENEN, DE RECHTBANK

RECHTDOEND OP TEGENSRAAK

VERKLAART de beklaagden en
schuldig aan de feiten voorwerp van de tenlasteleggingen 1. en 2.;

TOEPASSING makend van artikel 65, eerste lid van het Strafwetboek;

VEROORDEELT de beklaagden en
 voor de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen 1. en 2. ELK tot een
 GELDBOETE van 2.000,00 franken, verhoogd met 1990 deciemen (x 200) en
 omgerekend aan de omrekeningskoers 40,3399, bedragend 9.915,74 euro;

ZEGT dat bij gebreke aan betaling binnen de door de wet bepaalde termijn, de las-
 tens de tweede beklagde uitgesproken geldboete van
 2.000,00 franken zal kunnen worden VERVANGEN door een gevangenisstraf van
 90 dagen;

VERLEENT aan de beklaagden en
 gewoon **uitstel** van tenuitvoerlegging gedurende een **termijn van drie jaar voor
 een gedeelte groot 1.500,00 franken** van de opgelegde geldboete van 2000,00
 franken en bepaalt de vervangende gevangenisstraf voor de tweede beklagde voor
 het met uitstel opgelegde gedeelte op 67 dagen;

SPREEKT lastens de beklaagden en
 de verplichting uit om elk EENMAAL een bedrag van 25,00 euro, met 45
 deciemen verhoogd, 137,50 euro bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot
 financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke
 gewelddaden.

LEGT de beklaagden en elk een
 vergoeding op van 25,00 euro zoals bedoeld door artikel 91 van het koninklijk
 besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken.

VEROORDEELT de beklaagden en
 hoofdelijk tot de aan de zijde van het openbaar ministerie gevallen gerechts-
 kosten, in hun geheel begroot op de som van 204,05 euro.

BEVEELT op vordering van het college van burgemeester en schepenen van
 en de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur de beklaagden
 en hoofdelijk een geldsom te beta-
 len gelijk aan de **meerwaarde** die het onroerend goed gelegen te
 door de feiten omschreven
 onder de tenlasteleggingen 1. en 2. heeft bekomen en waarvoor de beklaagden
 thans worden veroordeeld en die door de rechtbank op **2.272,00 euro** wordt
 bepaald.

ZEGT dat de beklaagden en zich
 op een geldige wijze zullen kunnen kwijten hetzij door binnen één jaar na dit von-
 nis de plaats in de oorspronkelijke staat te herstellen, zijnde staken van het strijdig

gebruik, hetzij door de som van 2.272,00 euro uiterlijk bij het verstrijken van deze termijn van één jaar te storten op het rekeningnummer van het Grondfonds.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van
DRIE APRIL TWEEDUIZEND EN ZES

Aanwezig :

alleenrechtsprekend Rechter in strafzaken;
substituut-procureur des Konings;
griffier.